

mange Gange kommer igen i det følgende, og som jeg altsaa her første Gang skal berøre og i øvrigt ikke vil dvæle ved. Det er angaaende den processuelle Bevillingsmyndighed, som ikke kan undværes. De tidligere Lovforslag gik ud paa, at denne skulde henlægges til Retterne selv, altsaa Højesteret, Landsretterne osv. Lovforslaget har ikke forandret dette, men indsat Justitsministeren ved Siden af, saaledes at altsaa Bevillingsmyndigheden udøves af de paagældende Retter eller Justitsministeren. Vi finde denne konkurrerende Myndighed uheldig, idet det kan medføre, at man prøver sig frem det første Sted og saa maaske gaar til det andet og vælger imellem dem paa en Maade, der kan blive anstødelig og volde Konflikt mellem de paagældende Myndigheder. Der har altsaa Flertallet alle Vegne foreslaaet, at dette Alternativ: „eller Justitsministeren“ skal udgaa, og vil altsaa blive ved de tidligere Lovforslags Bestemmelse, at det er Retterne alene, der give Bevilling. Men det er i Betænkningen antydnet, at vi ogsaa kunde tænke os den Ordning, som er den gældende Retsordning, at det slet ikke bliver Retterne, men kun Justitsministeren. Der kan anføres principielle Grunde for at henlægge denne Myndighed under Administrationen og ikke under Retterne, Grunde, hvis Betydning jeg slet ikke vil nægte. Dersom det altsaa skulde blive et afgørende Punkt for at naa Overensstemmelse mellem Tingene, at man ordnede det i den Retning, vilde jeg ikke betragte det som urimeligt eller utænkeligt, at man kom til en Overenskomst derved, at man sagde: Lad det saa ikke blive Retterne, men kun Justitsministeren! Det er, som sagt, kun den konkurrerende Dobbeltmyndighed, vi have væsentlige Indvendinger imod — bortset fra, at man ved at bevare Beføjelsen for Retterne vilde blive i Konsekvens med de ældre Lovforslag.

Under Nr. 129 sige vi for at tilfredsstille de paagældende Retters Ønske akkurat som tidligere: „Forhandlingernes Gang foregaar efter den hidtil brugte Ordning“ o. s. v.

Jeg skal endnu omtale, at i Kapitlerne 39 og 40, der handle om de særlige Procesmaader, der gælde i Ægteskabssager og Umyndiggørelsessager, have vi optaget

en Bestemmelse — Grundene dertil indses jo let — om, at ogsaa der kan Meddelelse, Offentliggørelse forbydes. Ligesom der kan afholdes lukkede Møder i disse Sager, fordi Sømmeligheds- og mange andre Hensyn kræve det, saaledes bør ogsaa Offentliggørelse her kunne forbydes. Det er jo, uagtet det er civile eller borgerlige Sager, Sager af en lignende Art som en Række offentlige Straffesager, saa der vil være al Grund til at træffe lignende Bestemmelser her, for at ikke Pressen skal svælge særlig i Offentliggørelse af noget, som kan have Skandalens Karakter.

I Kapitel 44 ere vi inde paa et Omraade, hvor det drejer sig om Fuldbyrkelse af Domme, Eksekution og alt, hvad dertil hører. Det er en af de gode Sider, som jeg maa rose ved Lovforslaget, saaledes som det fremtræder, at den hele ny Ordning med Bevarelse af Forbindelsen mellem Administration og Dommer i første Instans har kunnet fjerne den Uenighed, der her paa et ret betydningsfuldt Punkt var Tingene imellem, nemlig, om Fogedforretninger, Skifteforretninger o. s. v. vare administrative Sager, der skulde henlægges til Politimesteren eller Sysselmanden, som han skulde kaldes, eller om de skulde blive hos Domstolene.

Dette Spørgsmaal falder helt bort nu, thi det er samme Person, og Forslaget har bevaret den gældende Betingelse om, at det er Domstolssager.

I øvrigt er der i dette Afsnit — bortset fra de tidligere berørte Uenighedspunkter, som navnlig angaa Bevillingsmyndigheden — intet, som har nogen særlig Forklaring behov, idet andre Rettelser af mindre Betydning, som foreligge i hele dette store omfattende Afsnit, ere tiltraadte af hele Udvalget og ere let forklarlige. — Dermed tror jeg at være kommen til det Afsnit, hvortil den ærede Formand har ment, vi skulde naa i den første Del af Forhandlingen.

Johansen: Det har jo været en lang og en trang Vej, Forslaget til en Retsreform har maattet gennemgaa i en lang, lang Række af Aar, først i Kommissionerne og senere i Rigsdagen, hvor det har vandret frem og tilbage mellem Tingene, uden at man egentlig kom hinanden